

V BOUŘÍCH ŽIVOTA

(neděle pátá po Kristovu narození)

Mt 8, 23—27

Vstoupil na loď a učedníci ho následovali. V tom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal. I přistoupili a probudili ho slovy: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!" Řekl jim: "Proč jste tak ustrašení, malověrní?" Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho. Lidé užasli a říkali: "Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?"

Toto čtení z Písma je celkem jednoduše pochopitelné. Podle liturgického kalendáře připadá jako čtení na pátou neděli po Kristovu narození a má Pánu Bohu sloužit pro naše poučení.

(Když se dnes necháme poučit, můžeme pak prospět k poučení i druhým)

(tento vložený text není součástí Husova kázání)

Strach má velké oči aneb, zdání klame. Nevím, jak silná to bouře byla, o které jsme četli. Písmo říká: „*veliká*“. Na lodi ovšem byli zkušení rybáři. Slovo „*veliká*“ mohlo být objektivním hodnocením nebezpečnosti bouře, mohlo být ovšem i zcela subjektivním pohledem vyděšených lidí. Ne všichni byli rybáři zvyklí plavit se po jezeře a ne všichni už někdy zažili bouři v malé loďce. Jestliže 4 nebo 5 lidí propadlo panice, lehce strhnuli i 7 ostatních. On stačí jeden člověk, aby vznikla panika. Protože jak známo: „*strach má velké oči*“ a „*zdání klame*“.

Jeden dřevorubec nemohl najít svou nejlepší sekyru. Obrátil celý dům vzhůru nohama, ale sekyra nikde. Byla pryč. Tu ho napadlo, jestli mu ji někdo nesebral. Jak tak o tom přemýšlel, zahlédl oknem, jak se vrací domů sousedův syn.

"Ale ten chodí přesně jako zlodějí!" pomyslel si dřevorubec. "A jeho oči také vypadají zlodějsky... a natož jeho vlasy!"

Po několika dnech dřevorubec svou sekyru našel. Byla pod postelí, sám ji tam jednou večer položil, když se vrátil z práce.

Byl přešťastný, že ji zase má. Pak zahlédl oknem, jak kolem opět prošel ten sousedův syn.

"Ten nechodí jako zlodějí," myslel si dřevorubec. "A oči má jako správný kluk ... a vlasy také!"

Rozlišujeme podle nálepek, pro každý typ určitá nálepka. Dáváme je jednotlivým věcem, máme je pro oblečení - kalhoty, košile, boty - a také je dáváme na čelo.

Rozdělujeme nálepky. Díváme se na svět, jako by to bylo divadlo, a každému předurčujeme jeho roli: tento člověk je dobrý, tamta žena je hloupá, tamten je zlý, tenhle je podlý...

A přisuzujeme někomu roli kata a roli oběti často třeba jen podle barvy jeho kravaty.

Ježíš řekl: "Nesudte, abyste nebyli souzeni. Nebo jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?"

(Matouš 7,1)

Proč Kristus vůbec na loďku vstoupil? Z mnoha příčin.

1. Aby spolu s učedníky odpočinul svému unavenému tělu.
2. Aby nás naučil modlit se i ve chvílích v nichž se nám dobře odpočívá.
3. Abychom i my utíkali před pochlebováním a světskou slávou stejně tak, jako Pán Ježíš Kristus utekl tehdy před zástupem, který ho chtěl provolat králem (J6,15)

A tak tedy vstoupil s učedníky do loďe a vypluli. Ne nadarmo přišla bouře právě ve chvíli, když Kristus spal. On sám ve své Boží moci bouři dovolil.

A to proto:

1. Aby učedníci byli utvrzeni ve víře, že On je Pánem, když uvidí div z Jeho moci.
2. Aby dokázal tak, jako že je pravý Bůh schopný i větru a moři poroučet, že je i pravý člověk, když potřebuje spánek, jako kdokoli z nás.
3. Aby nás naučil modlit se v nouzi.

4. Aby na svých učednicích ukázal, že i my, stejně jako oni, se strachujeme především pro nedostatek víry. (středověká legenda: „Poutník a smrt s kosou“)

(tento vložený text není součástí Husova kázání)

Mnoho lidí má různý názor a různý přístup jak modlitbě, tak k práci a tím k celému životu. Nejčastější otázka je, proč se vůbec modlit, když Bůh, je-li, si do svých věcí nenechá mluvit. Navíc, křesťanství přece učí, že Bůh se setkává s námi, ne my s Ním. Jak se tedy modlit? A proč se modlit?

Žák se ptá svého učitele: „Jak se mohu setkávat s Bohem?“

Učitel mu odpovídá otázkou: „Co můžeš udělat, aby vyšlo slunce?“

Žák se rozhořčeně ptá dál: „Tak k čemu nám tedy budou všechny ty vaše návody, jak se modlit?“

A učitel odpovídá: „Abych si byl jistý, že vstanete, až bude vycházet slunce.“

Jde tedy o naší přípravu. My jsme schopni zaspát cokoli. Zaujmout se věcmi druhotnými, nerozpoznat znamení času a minout se s Bohem. Minout cíl. V modlitbě jde tedy především o naši přípravu, o bdělost, o naše základy, o kořeny. Nejsou vidět.

Bambus moso

Moso je bambusová rostlina, která se pěstuje v Číně a na Dálném východě. Když moso zasadíte, prvních pět let rostlina vůbec neroste, a to ani za ideálních podmínek.

Potom náhle, jako mávnutím kouzelného proutku, roste až osmdesát centimetrů za den, a během šesti týdnů dosahuje výšky osmdesáti metrů.

Není to žádné kouzlo. Rychlý růst rostliny umožňují dlouhatánské kořeny, které se vyvinuly během prvních pěti let, pěti let přípravy.

Modlitby, to je příprava. Naše příprava, aby Bůh mohl udělat, to co v nás a skrze nás udělat chce. Bez modlitební přípravy nejsou věci připravené a časově uspořádané. Bůh nechodí ani předčasně ani pozdě. Chodí vždy přesně načas. Nemodlíme-li se rozpoznáme časy. Buď se nám zdá, že ty Boží mlýny melou příliš pomalu a nebo kookáme jako blázen na to, co se kolem děje a nejsme vůbec na Boží soudy připraveni. Modlitba znamená přípravu. Přípravu na rychlý růst. Modlitba, to jsou kořeny bambusu „MOSO“

A podle této přípravy také vypadá celý náš život. Ten se skládá většinou z práce. Ale práci jde dělat všelijak. I když zdálky vypadá úplně stejně. Tři lidé dělali to samé, ale každý měl úplně jiný přístup k práci, jak je patrné z následujícího příběhu.

Vztah k práci

Jeden středověký správce se rozhodl, že zjistí, co si myslí poddaní o své práci. Vydal se na staveniště ve Francii.

Přistoupil k prvnímu muži a zeptal se: „Co to děláš?“

„Jsi snad slepý?“ odsekl mu. „Primitivními nástroji lámu tyhle nemožné kameny a skládám je tak, jak mi určí stavitel. Příšerně se potím v žáru horkého slunce. Ta práce mě ubíjí a nudí k smrti.“

Správce raději odešel a zastavil se u druhého. Položil mu stejnou otázku: „Co to děláš?“

„Muž odpověděl: „Osekávám kameny do použitelného tvaru a pak je skládám tak, jak mi stavitel poručí. Je to těžká práce a někdy jednotvárná, ale vydělám pět franků za týden a to uživí ženu a děti. Je to práce, ale mohlo by být hůř.“

Druhá odpověď správce povzbudila, a tak pokračoval ke třetímu poddanému. „A co děláš ty?“ zeptal se.

„Proč se ptáš? Nevidíš?“ řekl muž a pozvedl ruce k obloze: „Stavím katedrálu!“- Měl radost ze své práce!

Tento člověk o své práci přemýšlel. Přemýšlel o cíli k němuž jeho drobný kamenický úkon spolu s tisíci úkonů jiných kameníků dovede. Katedrála. Kde k tomuto poznání přišel? Zdá se nám to jednoduché. To je omyl. Jednoduché se nám to zdá jen proto, že to vidíme zpětně a na příběhu a na práci někoho jiného. Horší je to uvidět to na práci své vlastní. Cihla k cihle, co z toho. Nákup, prodej, nákup, prodej a co z toho, zase hodiny a hodiny u počítače a co z toho, zase špinavé nádobí, zase domácí úkoly, zase učení, zase špinavá podlaha, zase v háji další den. A co z toho.

Bez modlitby se z toho nedostaneme. Modlitba, to jsou kořeny, které sají vláhu ze široka daleka. Sají a určují celý náš postoj. Modlitba určuje motivaci a motivace dává životu smysl. Co tě motivuje k životu? Čím je motivována tvá práce? Nejsi už unavený

životem? Nechtěl bys raději už umřít? Nestačilo ti to už? Nemáš už dost toho věčného lopocení a pachtění. A pořád dokola! Pokud prožíváš něco z toho, co jsem řekl, pak se potřebuješ začít modlit. Pořádně se modlit. Modlit se s vírou. Jen tehdy, budeme-li stát před Bohem nalezneme své pravé určení. Smysl naší existence a tím i motivaci ke spokojenému životu.

Pán Ježíš Kristus vstoupil s učedníky na loď a vypluli. A přišla zkouška. Ne nadarmo přišla bouře právě ve chvíli, když Kristus spal. On sám ve své Boží moci bouři dovolil právě v této chvíli.

Bouře je zkouškou, někdy i trestem, vždy když nám Kristus spí! Učedníci Ho budí a prosí: „*Pane zachraň nás, hyneme!*“ a On jim říká: „*Proč se bojíte, malé víry!*“ Bouře bývají trestem, když nám Kristus spí. Když máme malou víru. A víru máme vždy malou, když nám Kristus spí! Někteří z učedníků byli malé víry. Protože ho měli jen za člověka. Velmi málo věřili, že je Bohem. Neboť, kdyby byli plně věřili, že Kristus je pravý Bůh, tehdy by věděli, že divy může činit ať spí nebo bdí. Bůh nikdy nespí. Není jako člověk, který někdy spí a někdy nespí. Bůh nespí nad žádným člověkem a nezapomene včas přijít jak s metlou k soudu, tak s rukou pomocnou k vysvobození.

Z toho plyne, že učedníci se neměli tolik bát. I když spal byli s Kristem. Měli vědět, že žádný tvor ani žádné přírodní zákony nemohou proti Jeho vůli nic udělat. A On - Kristus nemůže zapřít sám sebe ve své pomoci těm, kteří v Něho doufají. Tak praví ap.Pavel „*2 Timoteovi 2:13 Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe.*“

Ze čtení také plyne, že nelze věřit a přitom hřešit. Když hřešíme, nemáme dost víry. Ap.Jakub píše, že „*Víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,26)*“ Když člověk Boha nemiluje nade všechny věci, tak svou víru umrtvil a stále umrtvuje. V čas, kdy hřešíme, Boha nemilujeme. Je tedy jasné, že kdykoli člověk hřeší, má problémy již ve své víře a lásce k Bohu.

Kdyby lidé plně věřili, že Bůh všechny hříchy vidí a jistě potrestá, nehřešili by s takovou upřímností, ale s větším studem a strachem. Tím ale, že o Bohu pochybují a myslí si: „*Snad to Bůh neuvidí a nepotrestá!*“ tím snadněji páchají nepravostí. A jsme zase u nedostatku víry. U malé víry! Proto každému z nás je zapotřebí **více víry!** Abychom spolu s učedníky prosili: „*Pane, přidej nám víry!*“ To jest: „*Dej nám víru plnou. Bez pochybování a vrtkavosti!*“

Do vrtkavosti víry jsou dnes zabředlí mnozí. Zvláště kazatelé, pastoři a faráři. Svázáni strachem o učení církve, o to, aby nepohoršili mladé ve víře a nepobouřili sloupy sboru nebo neodradili hned na začátku, nesmějí se statečně postavit na Boží pravdu. Lekají se, aby na ně Pán Bůh nezapomenul a církev, či sbor aby je nenapomínali a lidé v lavicích aby je brali. Ale i víra jiných je velmi vrtkavá. Mnozí se dnes obávají, co bude zítra. Zda seženou to, co chtějí a co potřebují. Trápí je také úzkost z toho, že by mohli přijít o své zboží. Kvůli bouřím tohoto času. Že by mohli zchudnout, ztratit to, co nastrádali, nebo se dostat do problémů a nepříjemností. Takovým nám všem Spasitel praví: „*Matouš 6:25 Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? 34 Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.*“

Čím více zboží dnes máme. Čím více máme nabídek a možností. Čím máme více svobodné volby. **Tím méně máme víry!** Tím méně důvěry k milostivému Spasiteli, který by i nakrmil bez setí. A tím také méně Ducha svatého, který je dáván podle naší víry.

Závěrem pak je duchovní naučení z dnešním čtení v tom, abychom Ježíše následovali a bez obav se plavili přes moře tohoto světa. Naši lodí má být pevná naděje, že všechny bouře i moře přeplujeme. Bouře jsou velká pokušení a moře, které se zdvihá jednou nahoru a jednou dolů je vzdouvání i našeho života a našeho světa, naší země a naší civilizace. Jednou nahoru a jednou dolů. Někdy je člověk povýšen a jindy zase ponížen. Proto je třeba být zakotven v pevné naději. A chce-li nás zoufalství nebo všelijaká

vrtkavost života zlomit, volejme o to více k našemu milému Pánovi. Jako učedníci: „*Pane, zachraň nás, hyneme!*“ Jen ať nedopustí, aby nás ta veliká bouře přemohla. Milý Pane, rač nám pomoci!

Amen

NEDĚLE PATA PO KRISTOVU NAROZENÍ (originál)

S. Mat. v 8 kapitole, 23—27 verši.

V ten čas, když vstúpi Ježíš na lodičku, šli sú po něm učedníci jeho. A aj hnutie veliké stalo se na moři, tak že lodička přiklíváše se vlnami; a on spásé. A přistúpili sú k němu učedníci jeho, a ubudili sú ho, ikúce: Pane! spas nás, hynemel. I vece jim: Co bázniví jste malé viery? Tehdy vstav, přikáza větrám i moři, a sta se tichost veliká na moři. Tehdy lidé divili se, ikúce: Kteraký jest tento, že moře i větrové poslouchají jeho?

Svaté toto čtenie vedle čísla jest k rozumu dosti lehké, avšak jest v něm naučenie cirkvi svaté, kterak má slúžiti pánu bohu. A proč Kristus vstúpil jest na lodičku, jsú mnohé příčiny: prvá, aby časem svým s učedníky odpočinul vedle těla; druhá, aby nás naučil zjevně se modliti, když jest hodné odpočinutie, a abychom byli nábožni, a vezmúce naučenie, abychom potom jiným prospieváli; a třetí naučenie, abychom utiekali pochle-benství, jakož Kristus utekl jest, když sú ho voliti chtěli, aby byl králem, v 6 k. 15 v. S. Jana. A teď vstúpil jest na lodičku; aniž darmo stala se bůře mořská, když jest Kristus spal; ale bůh jest to Kristus zjednal, aby učedníci byli potvrzení u vieř, že on jest bohem, vidúce div z jeho moci; druhé, aby jeho pravé človēctvie bylo dokázáno, spal jest na lodi; a třetí, aby nás naučil se y nůzi modliti; a čtvrté jest ukázanie na učednících, že jakož oni též i my pro nedostatek viery se strachujeme. Protož ta jest zvláštie příčina, proč nám spí milý Kristus, a z té treskce nás; neb učedníkóm, když sú ho budili a řekli: "Pane! spas nás," to jest, zachovaj, "hynemet," znamenité die: "Co bázniví jste malé viery?" Neb někteří sú z nich byli malé viery, proto že sú ho měli jedné za človēka, aneb velme mdle věřili, že jest bohem; neb by byli plně věřili, že jest on pravý bůh, tehdy by věděli, že tak právě mōž divy činiti spē, jako nespě; neb božství, jenž nikdy nespí, divy činí, ale ne človēctvie, jenž někdy spí a někdy nespí. A z tohoto náš rozum onoho písma Davidova, Žalm 44, 24: Vstaň! proč spíš, pane? Nebť bůh nespí lidem, jedné pro nedostatek viery, jež mají; a jakož metlu, jenž nespí, vždy drží nad svými věrnými, aby je tresktal, též pomocnú ruku, jenž nespí, vždy drží svým doufajícím.

A z toho máš, že apoštolově neměli sú se báti tak velice, jsúce s Kristem, majíce věděti, že nižádné stvořenie proti jeho plné voli nemōž co učiniti, aniž on mōž v se plně ufajícím pomoci zapřieti; neb die S. Pavel, 2. Timoteovi 2, 13: Věrnýť jest bůh, nemōžť sebe zapřieti. Také z toho máš, že nelze jest človēku hřešiti, jedné z nedostatka viery, když smrtedlně hřeší; neb hřeší-li tak, tehdy neb viery nemá, aneb u vieř vrtla. Protož dobře die S. Jakub apoštol, Jakubova 2, 26, že viera bez skutkōv mrtva jest. Neb jakž koli človēk boha nemiluje nade všecy věci, tak ihned viery jest umrtvil; a poňavadž kdy kolivěk smrtedlně hřeší, tehdy v ten čas boha nemiluje, zjevná věc jest, že když kolivěk smrtedlně hřeší, že má nedostatek již v své vieře. Opět, by lidé plně věřili, že bůh všecy hřechy vidí, a že bez pochybenie z každého pomstí, a by muky před očima věčné měli, tehdy by ne tak hotově hřešili; ale že klátí je nedověřenie, ani řkú: Snadť bůh ne tak toho pomstí! protož tiem snadem a pochybováním jsú k hřešení hotovějše. Protož potřebie jest nám, abychom s apoštolu jeho řekli nábožně k spasiteli, v 17 k. 5 v. S. Lukáše: "Pane! přimnož nám viery;" to jest, daj nám viery plnu, bez pochybování a bez vrtlání.

V kterémžto vrtlání jsú mnozí v tomto času antikristovu, a zvláště kněžie, kteříž se nesmějí postaviti o pravdu boží statečně, lekajíce se, by jich bůh nezapomenul; a svěštší též, majíce péči, aby neměli co na zajtřie jiesti, kdyby jim pro božie pravdy obranu zbožice pobrali; a druží pro zatracenie tělest-ného pokrmu, jako mnohé sluhy, nesmějí slova božieho slyšeti. Takým všem die spasitel, Mat. 6, 25 a 34: Nerodte býti pečliví živosti své, co by jedli, ani tělu svému, čím by je oděli! A dále die: Nerodte pečliví býti o zajtřie, zajtřejší den pečliv bude sám sobě. Z této řeči dále máš, že kněžie a zákonníci, majíce velikú péči o platy a o tělestné potreby, a zasazující sobě platy, jsú malé viery; neb nedověřie milostivému spasiteli, by je nakrmilbez toho zasazenie, jako sú dověřili učedníci, jsúce naplněni duchem svatým.

Pak duchovnie naučenie ve čtení jest, abychom Ježíše následovali, a přes moře tohoto biedného světa se plavili. Lodie má býti pevná naděje, že bůře i moře přeploveme; bůře jsú náramná pokušenie; a moře, jenž se vzdvihuje jednak vzhoru, jednak opadne, jest tohoto světa zčestie, jímž někdy človēk jest povýšen a někdy ponížen. Protož třeba jest pevně v naději boží seděti, a chce-li se co zufalství neb vrtlání naliti, braňme a volajme ku pánu milému, ať nedá té buri nás poraziti. Nebť netřeba jest nám mnoho spáti mezi mořskými ochochulemi, jenž jsú sladká pokušenie, jako k smilství a k jině tělestné rozkoši, a ku povýšení v světě, k němuž pohřechu! lidé velme chvátají, nevědúce, že čím výše vlezú, tiem tieže padnú. Od toho pádu rač nám pomoci milý Kristus!